

Oorlogsleven

03-05-1942

Het is al lang geleden dat de Duitsers binnenvielen. De Nederlandse soldaten hadden hard gevochten maar de Duitsers waren sterker. Sindsdien zitten we vaak in de schuilkelders. En we moeten ook al een Jodenster dragen. Alle regels worden steeds strenger voor ons. Mijn vader en m'n broertje zijn erg bang. Mijn moeder wil zich verzetten. Ik probeer me groot te houden en mijn zusje Lucie is stiller dan normaal. Het lijkt wel alsof ik nu een nieuw leven heb. Gisteren was ik jarig en dat ging ook al heel anders dan normaal. Normaal komt mijn familie op bezoek en is het een groot feest. Nu kwam niemand. Ik kreeg van mijn gezin een dagboek, daar schrijf ik nu in. Ik zal dit dagboek heel goed bewaren.

'Evi, Lucie, Nino, eten!' Ik rende de trap af en ging aan tafel zitten. Even later liep ik samen met Lucie en Nino naar school. Toen Lucie haar eerste stap op het schoolplein zette, gebeurde het al. 'Hé stille!' Nino kwam steeds dichtter naast me lopen en ik zei tegen Lucie dat ze zich er niets van aan moest trekken. Eenmaal in de klas was het ook een stuk stiller dan normaal. Iedereen is bang dat we in de schuilkelders moeten schuilen voor bombardementen. Ik was blij toen de school uit was. Het is maar een saaie boel daar. Zelfs ik en mijn vriendin Hannah waren stil gebleven. Na schooltijd wachtte ik op het schoolplein op Nino en Lucie. Ik zag Nino al aankomen rennen en toen hij bij me was ging hij heel dicht naast me staan en pakte mijn hand. Ietsje later kwam Lucie aangelopen. Ze zag er verdrietig uit. 'Is er iets gebeurd?' vroeg ik. Maar ik kreeg geen antwoord terug. Toen we thuis waren rook ik de geur van het avondeten al. 'Wat eten we vroeg.' zei ik. 'Kom gauw zitten, we hebben haast.' zei mijn moeder.

Ik had al gelijk geen trek meer. En Nino en Lucie zo te zien ook niet. Toen iedereen aan tafel zat begon mijn moeder langzaam te vertellen. 'Het is hier niet veilig meer voor ons' zei ze bijna fluisterend ik, 'we gaan onderduiken, we moeten ons verstoppen voor de Duitsers.' Ik kreeg een knoop in mijn maag en kon geen woord uitbrengen. 'Pak na het eten zo snel mogelijk jullie belangrijkste spullen. 'Het mag echt niet veel zijn, we hebben al een onderduikplek gevonden.' Na het eten rende ik zachtjes de trap op en pakte mijn dagboek, dat is het enige dat ik mee wilde nemen. Ik zag dat mijn ouders Lucie en Nino aan het helpen waren. Ik zag de tranen over hun wangen rollen en de knoop in mijn maag werd erger. Ik probeer me groot te houden maar dat is heel moeilijk. 8 uur mochten we al niet meer de straat op dus we moesten opschieten. We liepen naar het verlaten landhuis en we gingen via een geheime ingang naar binnen. Ik was bang, iedereen was bang.

Naam: Robin Moerman

Leeftijd: 12 jaar

School: CBS Smitshoek

Klas: Groep 8F